

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: ~

Cím: *Színházak, komédiások.*

Forrás: *A Hétfő*

Bp.

1919. I. 20.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Margitszigeti Színház

Idő

'1919'

Színházak, komédiások

Alvó senki se megy.

Hiába fiancoznak a milliomos direktorok, hogy akár milyen szemetet is adnak, a közönség úgy özönlik a színházba, mintha ingyen adnák; hiába domborítja a büszkeség mellüket, hogy emelhetik a helyárat, ahogy akarják, a palik mégis megostromolják a pénztárt; hiába zengenek oratoriumokat a briliáns konjunkturáról: Bródy Pista mégis csak szomorú marad. Neki minderről csak hallomásból van tudománya, mert az öreg Feld-tata Aréna-uti műintézetébe, amelyet most ő bérel, bizony nem igen járnak az emberek. Nekem ezt hónapokkal ezelőtt, amikor kintjártam, megjósolta a *Matyi*, aki ezeket mondta:

— Kiadtuk a színházat Bródy Pistának, Soll er glücklich sein. Hát csak nem hiszi hogyha hozzánk nem jött publikum, majd a Pista szép szeméért kijönnek ide? Auf was herauf? Hideg van, villamos nincs, a városban jó sötétség van. Majd ép a ligetbe jönnek dideregni.

Igy szól Matyi és nemsokára rá Feld-tata kivonult az ő édes kis arénájából, hogy átadja helyét a Margitszigeti Színháznak. A Margitszigeti színház rövid, de sikeres multra tekintett ekkor már vissza. A Heje-Huja báró, az ő sima fülbemászóival és finom saw-girljeivel, a trikókkal, csipkés alsókkal és egyéb tartozékai-val (latinul perlinentia, hogy ne mondjam imperinentia) ekkor már meg- és behódította a közönséget. Az emberek szívesen mentek ki a

szigetre, megnézték, amit lehetett és meghallgatták, amit adtak nekik és elégedetten, sőt kielégedetten hazajöttek Pista már most joggal remélhette, hogyha a szigetre kimentek, ki fognak menni a ligetbe is. Ezért hát bejárta az egész várost, hogy felfrissítse diszes amazoni karát. Bement a Gerbeaudba és ha talált ott egy falatozó kis nőt, aki tauglichnak látszott, rögtön leszerződtette. Még az utcai leszólitásoktól sem riadt vissza, pedig ez Pistának bizony Isten nem szokása.

Ekként felszerelve aztán bevagult Pista a Feld-tata viharvert színházába. Megjelentek a plakátok a város utcáin és este fényben kivilágított, jól befűtött színház várta a publikumot. A színház várta és a publikum — nem jött. Nem kellett neki se a Heje-Huja, se az amazonok, akik hiába vetkőztek le és öltöztek fel ismét, igazán nem volt érdemes azért a pár emberért. Az amazonok nagyobb forgalomhoz voltak szokva. Pista most azt hitte, hogy mindennek a Heje-Huja az oka, hogy talán már kiment a divatból, erre levette gyorsan a műsorról és valami más operettet adott elő. Az emberek azonban most se jöttek. A fejükbe vették, hogy nem mennek ki a Budapesti Színházba. A fejükbe vették és ezt nem lehetett onnan kiverni. A fejükből nem. Az nem megy olyan könnyen.

A minap arra jártam és mit tagadjam, betévedtem Pistáékhoz. Az „Édes apuka” című eredeti eredetét adták, 3 felvonásban, von Max Neal und Max Ferner. Mikor beléptem, már vagy tizenketten voltak a színházban, a karmester ott állt a magas székén és a kezében bot volt, amelyet szabályosan mozgatott. A

zene játszott s fenn a színpadon egy ecergyáros javában csalta a feleségét. Nagyon érdekes volt, mert én mindig az öreg Feldre gondoltam, a Kirchfeldi papra és a Molnár és gyermekére és a Falu rosszára és az jutott az eszembe, hogy oda se mentek el az emberek. De azért tudja az a jó Isten, azok mégis szebb idők voltak. Mikor még fából volt a színház, a függöny lyukas vászonból állott, az öltözők nyílásain kényelmesen be lehetett kukucskálni és látni lehetett a piszkos rózsaszínű trikókat és a fogason a művésznők színehagyott ruháit. Az öreg Feld papa pedig idegesen odaszólt a karmesterhez:

— Én adom magának az egész fizetés, dolgozzon maga is rendesen. Játsszon nekem az egész klaviatur, ne csak a zongora közepe. Azok szebb idők voltak. Szegény Bródy Pista.